

ли край някой селище, построявали си временни колиби чергила и образували катун ... Изработените кошници се отнасят от жените и децата за продан в близкия град Карнобат” (Маринов 1962: 231).

Предприетите след 1958 г. от държавната власт в България административни мерки и наложени забрани за спиране на чергарстването съвпадат с настъпилата криза в този начин на живот. Тя е резултат от променените икономически условия в страната и особено след кооперирането на земята, което ликвидира дребното полустоково-полунатурално селско стопанство. Въпреки това тракийските калайджии, лингурите (мечкадари и копанари), кардарашите (бакърджии, котлари), кошничарите, хасърджиите в действителност не спират да чергарстват сезонно. На практика издаваните разрешителни и събирането на такси за извършване на определена дейност в известна степен отново легализират дейността на тези цигани. „Още по времето на бай Тошо (при

Мечкадар

управлението на комунистическия лидер Тодор Живков – 1958-1989 г. – б. а.) работехме на частно, държавна работа не сме работили” (м., 65 г., кардараши, с. Еленино, Старозагорско).

Мечкадарите променят своите маршрути на движение и все повече се насочват към Черноморските курорти. Някои сключват договори за участие в развлекателни програми в заведения на “Балкантурист”. „Всяко лято цялото семейство, заедно с мечока Гошо оти-

вахме на морето. Имах сключен договор за работа с “Балкантурист” – с Гошо участвахме в програмата, а жена ми беше чистачка. Настанявахме ни в отделно бунгало, мечката спеше вързана до него. Аз излизах на сцената облечен в потури, пояс, бродирана бяла риза, елек – носех си ги от моя край (Старозагорско – б. а.). Имахме определени минути за изпълнението. Всички спираха да ядат и да пият, смееха се и пляскаха на номерата на мечока. Най-много харесвах “мачкането на болен” и борбата. Накрая всеки хвърляше някоя пара, най-често долари, а аз ги събирах в гъдулката. Ходил съм в Созопол, на Дюнците, но най-ми